

Guds ord

Bibelen beretter, hvordan Gud i tidernes morgen skabte alle ting. Her to udsagn:

"I tro fatter vi, at verden blev skabt ved *Guds ord*, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt." ^{Hebr.11:3.}

"Ved *Herrens ord* blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund." ^{Sl.33:6.}

Hele verden med al dens mangfoldighed blev skabt ved Guds ord, "for han talte, og det skete, han befalede, og det stod der." ^{Sl.33:9.}

Når Guds ord er så mægtigt, at alt det synlige er skabt ud af intet som ved et pust af Guds mund, så er der god grund til at se nærmere på, hvad Bibelen forkynder os om det ord, der har en sådan magt.

Det vil vi gøre.

Det første spørgsmål bliver: Hvorfra kommer ordet? Er det menneskeværk og mennesketanker eller har Gud virkelig talt?

Bibelen giver os svaret: "- for ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud." ^{2.Pet.1:22.}

Ordet kommer fra Gud, der ved sin Hellige Ånd har givet profeterne at nedskrive og formidle Guds ord. Det gjaldt i første omgang for profeterne i det Gamle Testamente (GT), der var drevet af Guds ånd.

Gud kaldte profeterne til at tjene sig som profeter, og Esajas beretter om det kald: "Da hørte jeg Herren sige: »Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?« Jeg svarede: »Her er jeg, send mig!" ^{Es.6:8.}

Tilsvarende læser vi om Jeremias: "Herrens ord kom til mig: Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene. Jeg svarede: Ak, Gud Herre, jeg er ung; jeg forstår ikke at tale! Men Herren sagde til mig: Du skal ikke sige: Jeg er ung! Men overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå, og alt, hvad jeg befaler dig, skal du tale. Du skal ikke frygte dem, for jeg er med dig og frelser dig." ^{Jer.1:4-7.}

Gud talte direkte til profeterne. De hørte Guds ord, skrev det ned og betroede det i første omgang til jøderne¹, for senere ved Jesu komme, at give det videre til alle dem, der vil modtage det i tro.

Vender vi os nu til ordet i det Nye Testamente (NT), læser vi i Hebræerbrevet 1:1-2: "Mangfoldige gange og på mangfoldige måder har Gud i fortiden talt til fædrene gennem profeterne, men nu ved dages ende har han talt til os gennem sin søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden."

Gud har talt til os gennem Jesus, og om det siger han: "Som lys er jeg kommet til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket. Og den, der hører mine ord og ikke holder fast ved dem, ham dømmer jeg ikke; for jeg er ikke kommet for at dømme verden, men for at frelse verden. Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har mødt sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag. For jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som har sendt mig, han har påbudt mig, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. Og jeg ved, at hans bud er evigt liv. Så når jeg taler, taler jeg sådan, som Faderen har sagt til mig." ^{Joh.12:46-50.} Jesu ord er Guds ord, og det vender ikke tomt tilbage, for Jesu ord er til

¹ Salme 147 vers 19-20 står der om Gud: "Han forkynder sit ord for Jakob, sine love og bud for Israel. Det har han ikke gjort for noget andet folk, de kender ikke hans bud."

evigt liv for den, der tager imod det. Det er det evige livs ord. Modsat gælder så også, at den som ikke tager imod Jesu ord, skal dømmes af det samme ord på dommens dag.

Men hvad med Paulus' breve, der jævnlige bliver nedgjort til at være Paulus' egen mening og teologi? Apostlen Peter skriver om Paulus' breve: "I hans breve er der nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som ukyndige og ubefæstede sjæle fordrejer – men det gør de jo også med de øvrige skrifter – til deres eget fordærv." ^{2.Pet.3:16b}. Det afgørende er her, at Peter ligestiller Paulus' breve med "de øvrige skrifter", der omfatter hele GT. Paulus' forkyndelse er altså Guds levende ord formidlet ved Helligånden – ganske som med det profetiske ord i GT. Når indholdet i hans breve af nogle nedgøres, er det derfor ikke Paulus, der er under anklage, det er Gud og hans ord, man sætter sig til doms over.

Gud siger om sit ord:

- "Sådan er mit ord, som udgår af min mund; det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører mit ærinde." ^{Es.55:11}. Og i hebræerbrevet læser vi om Guds ord:

- "Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger." ^{Hebr.4:12}. Og sammenfattende lyder det fra Gud:

- "Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er én." ^{5.Mos.6:4}.

Men når Guds ord altid gør Guds vilje, hvorfor ser det så ofte ud, som om ordet er virkningsløst – set med menneskers øjne? Det korte svar er, at Gud er kærlighed, og Gud elsker hvert menneske og vil elskes tilbage. Men Gud tvinger ingen til at elske, for så var det ikke længere kærlighed. Når virkningen af Guds ord synes at udeblive, skyldes det, at Gud er langmodig. Gud vil, at alle skal frelses og komme til erkendelse af sandheden. Så selv om svaret på Guds ord tøver, gør det alligevel Guds vilje og vender ikke virkningsløst tilbage.

Herren er én

Et andet forhold er, at Herren er én. Det vidnesbyrd er kort og præcist og har alligevel en lang række betydninger. Her skal vi blot se på det forhold, at Gud Herren er den eneste sande og levende gud. Alle andre guder er døde, er uden ånd og uden liv. Og i den forbindelse er der ingen forskel på en simpel træklods eller en figur udført i guld eller et gudebillede, der er skabt i et menneskes forestilling, ud fra mennesket egen mening om, hvordan Gud bør være.

Den eneste sande og levende Gud Herren vil kendes på, at han – modsat afguderne - alene er den, der forkynder, hvad der skal ske i fremtiden, og som fører det igennem: "Husk, hvad der skete tidligere, for længe siden! For jeg er Gud, der er ingen anden, jeg er Gud, der er ingen som jeg. Fra begyndelsen har jeg forkyndt fremtiden, i fortiden det, der endnu ikke var sket. Nu siger jeg: Min beslutning står fast, alt det, jeg vil, gør jeg." ^{Es.46:9-10}.

Det mest åbenlyse i denne forbindelse er Guds forudsigelser om, hvordan Gud ville sprede det jødiske folk ud over hele jorden, og hvordan Gud igen vil samle folket fra alle verdenshjørner for at føre det til landet Israel, som Gud allerede havde lovet Abraham og hans efterkommere. Vi finder to profetier om adspredelsen og tilbagekomsten allerede hos Moses:

Først profetien om adspredelsen:

"Som Herren før glædede sig over jer og ville jer det godt og gjorde jer talrige, sådan skal Herren nu glæde sig over at udrydde jer og tilintetgøre jer, og I vil blive rykket op af den jord, som du skal ind og tage i besiddelse. Herren skal sprede jer blandt alle folkene over hele jorden, og dér skal du dyrke andre guder, som hverken du eller dine fædre har kendt, guder af træ og sten. Hos de folk skal du ikke få ro, og din fod skal ikke finde hvile. Herren skal give dig

et uroligt hjerte, udslukte øjne og et ængsteligt sind. Dit liv skal hænge i en tråd; du skal være bange nat og dag og ikke være sikker på dit liv." ^{5.Mos.28:63-66.}

Og her profetien om jødernes tilbagevenden:

"Da vil Herren din Gud vende din skæbne og forbarme sig over dig; og Herren din Gud vil igen samle dig fra alle de folk, som han har spredt dig til. Om så dine fordrevne befinder sig ved himlens yderste grænse, vil Herren din Gud samle dig og hente dig hjem derfra. Herren din Gud vil føre dig ind i det land, som dine fædre fik i eje, og det skal du tage i besiddelse; han vil gøre dig lykkeligere og talrigere end dine fædre. Herren din Gud vil omskære dit og dine efterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, for at du må leve." ^{5.Mos.30:3-6.}

Gud har opfyldt sine løfter og forudsigelse om jødernes hjemkomst til landet Israel. Det er sket, og det er sket indenfor de sidste 100 år. Hvis nogen derfor ønsker "bevis" for, at Gud er levende og forudsiger og gennemfører, hvad der skal ske, så jødernes historie i forhold til landet Israel nok det mest åbenlyse bevis. Vi har set profetierne gå i opfyldelse, for det er sket for vore øjne. Underfuldt er Herrens råd.

Jesus og Guds ord

Et andet aspekt ved Guds ord er, at Jesus er Guds ord. Jesus taler ikke alene Guds ord – han er Ordet. Ikke mindst apostlen Johannes peger på det forhold: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er." ^{Joh.1:1-3.}

"Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed." ^{Joh.1:14.}

Begge citater fremhæver, at Jesus er Guds ord. Han er identisk med ordet. Af de to sidste citater fremgår det, at Jesus og skabelsen er uløseligt sammen, mens det sidste citat åbenbarer, at Jesus er Guds herlighed. Han er sandheden, han er fuld af Guds nåde og kærlighed, og i ham besluttede hele guddomsfylden at tage bolig. ^{Kol.1:19.}

Hvor konkret det er, at Jesus er Guds ord, beskriver Johannes i sit første brev: "Det, som var fra begyndelsen, det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: livets ord og livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynder jer det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os." ^{1.Joh.1:1-2.}

Ordet blev kød, så det blev set og betragtet og rørt ved. Det blev et menneske af kød og blod, og samtidig var det livets ord, det evige livs ord.

Et par konsekvenser:

- Hele Bibelen er Jesus. Det er ikke alene ordene i NT, der er Jesus. Det samme gælder for loven og profeterne i GT. Jesus skal ikke forholde sig til GT, som visse teologer docerer. Jesus er GT og har ikke behov for at forholde sig til det, han var og er fra evighed af. Derfor understreger Jesus også ved flere lejligheder, at han kun taler det, som Gud har givet ham at tale, fordi han og Faderen er ét.

- Når Guds ord er så konkret, at det både kan høres, betragtes og røres ved, bliver det også et spørgsmål om vort forhold til ordet. Tager vi Guds ord til os i bevidsthed om, at det er Jesus selv, der kommer til os i ordet og tager bolig i os? Og er ordet kommet os så nær og blevet så vedkommende, at vi selv har set, betragtet og rørt ved ordet? Eller sagt lidt anderledes: Har Guds ord fået lov at præge og røre ved selv de mindste småting i vore liv – i vores dagligdag?

- Hvis vi siger, at vi tror på Jesus, indebærer det derfor, at vi tror på ordet og tror på det i sin helhed, fordi Jesus er Ordet. Og selv om nogle ikke tager det så alvorligt med henvisning til, at ordet jo er skrevet af mennesker og derfor ikke kan være fejlfrit, så er det alligevel afgørende af fastholde Ordets eget vidnesbyrd, at Jesus er ordet, som det er åbenbaret os i Bibelen.

Alternativet er, at du med din forstand vil afgøre, hvad der i Bibelen er sande Guds ord eller det modsatte, og så gør dig til dommer over Gud. Du sætter din forstand højere end Guds visdom formidlet ved Helligånden. Gud siger om vore planer og tanker: "Jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer." ^{Es.55:8-9.}

Stakkels det menneske, der ikke vil tro og tilegne sig, at Guds dårskab er visere end mennesker, og at Guds svaghed er stærkere end mennesker. ^{1.Kor.1:25.}

Ordets egenskaber

Jesus siger om sit ord: "Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gavn. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv." ^{Joh.6:63.}

Og på Jesu spørgsmål, om disciplene vil gå fra ham, svarer Simon Peter: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige." ^{Joh.6:68.}

Guds ord er liv, det er livets ord, for det skaber liv af døde. Ja det skaber og giver evigt liv til enhver, der hører ordet og tager imod det i tro. Det så Peter, fordi Gud havde åbenbaret Jesus for ham som Guds hellige.

Hvordan da med dem, der ikke hører og tager imod ordet i tro. Jesus siger: "Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har mødt sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag." ^{Joh.12:48.}

Guds ord stiller det enkelte menneske ind i valget mellem at høre Guds ord til frelse eller fortabelse. Der findes ingen mellemvej. Ordet er enten Ånd og liv til frelse, eller det er til dom og evig død.

Gud ord er ordet om korset, hvor Jesus sonede verdens synd og åbnede døren ind til Guds rige. Om det ord skriver Paulus: "For vel er ordet om korset en dårskab for dem, der fortabes, men for os, der frelses, er det Guds kraft." ^{1.Kor.1:18.} Og han fortsætter: "Vi prædiker Kristus som korsfæstet, en forargelse for jøder og en dårskab for hedninger; men for dem, der er kaldet, jøder såvel som grækere, prædiker vi Kristus som Guds kraft og Guds visdom." ^{1.Kor.1:23-24.}

For det naturlige menneske er Guds ord en dårskab og en forargelse. Og det kan ikke være andet, for hvordan skal vi med vor forstand kunne fatte, at et ord i sig selv kan blive til evigt liv ved at høres? Og endnu mere dårskab: Hvordan skulle Gud i sin Søn kunne dø på et kors og derved sone al verdens synd og skyld? Det er menneskeligt set en forargelse.

Men for dem, der frelses, er ordet både Guds kraft og Guds visdom. Det er kraften til at modtage Guds frelse ved at høre i tro og at blive bevaret i troen indtil den yderste dag. Det er samtidig Guds visdom, der giver alle Guds børn at "nå til erkendelse af Guds hemmelighed, Kristus, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult. - - - For i ham bor hele guddomsfylden i kød og blod, og i ham, som er hoved for al magt og myndighed, er I blevet fyldt med den." ^{Kol.2:3+9.}

Mange kristne forsøger at tage brodden af evangeliets dårskab og forargelse ved at gøre evangeliet mere spiseligt. Men det bliver det aldrig, og de, som forsøger at gøre det spiseligt, når det forkyndes for verden, ender med at forkynde et anderledes evangelium end det, som Guds

ord forkynder. Et anderledes evangelium fører ikke til omvendelse og frelse. Det fører i værste fald til falsk tryghed og ender med fortabelse.

Paulus er et billede på forvandlingen ved Guds ord. Han var oplært som en af de ypperste skriftlærde i Israel. Og med udgangspunkt i sine egne analytiske evner kunne han ikke andet end forstå Jesus som en religiøs sværmer, og at det derfor logisk set måtte behage Gud og de lovkyndige, at han af al magt forfulgte og dødsdømte hans efterfølgere for at dæmme op for dårsken.

Men Paulus blev selv mødt af Jesus og hans ord, så han nåede til erkendelse af, at i Kristus er alle visdommens og kundskabens skatte skjult til stede. Og det blev han så fyldt af, at han senere vidner om, at alt det, som før var ham fordele, det regner han nu for tab: "Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham." ^{Fil.3:8.}

Hvordan forholder vi os til Guds ord?

Som nævnt lige ovenfor er Guds ord sendt til os, for at vi skal blive frelste og få del i Guds rigdomme ved tro på Jesus. Men hvordan forholder vi os til alle de ord, der møder os i vores hverdag? Hvilke ord og hvilken tale er det, der forfører, og hvorledes adskiller det sig fra Guds ord, der er givet os frelse?

I Johannes evangeliets 10 kapitel taler Jesus om den sande og falske hyrde, og han taler om at kende hyrdens røst. Om den sande hyrde siger han, at han går foran fårene, og de følger ham, fordi de kender hans røst. Men om den fremmede hyrde gælder det, at hans røst vil de ikke høre. De vil flygte fra ham, fordi de ikke kender hans røst.

I en verden, hvor alle råber højt, og hvor mange lover salighed og herlighed til alle, der vil følge dem eller deres råd, kan det synes svært at kende forskel på de mange røsters troværdighed.

Men hvis du, som læser, ønsker at følge Jesus helt ind til det evige liv, er det nødvendigt at du lærer Jesu stemme at kende i form af Guds ord. Både gennem forkyndelse og ved selvstændig læsning af Guds ord. Det er afgørende at kende den sande hyrdes røst. Lige så afgørende er det, at du ikke kender den falske hyrdes. Og det sidste synes de fleste at overse. Vender du dig til at høre alle de forførende røster, der omgiver dig bl.a. på de sociale medier, aviser, blade og TV, bliver du til sidst døv overfor den falske hyrde. Og har du først vænnet dig til at lytte til de falske røster, så er de ikke længere nogen trussel, for du evner ikke at flygte fra ham, som vil føre dig i fortabelse.

Hvis du er et Guds barn og ønsker at blive bevaret for Himlen, så overvej nøje dit forhold til det, du hører, for troen til frelse kommer af det som høres, og det samme gør også vantroen til fortabelse.

Guds ord er ikke fjernt fra nogen. Gennem Moses forkyndte Gud: "For det, jeg i dag befaler dig, er dig hverken ufatteligt eller fjernt. Det er ikke i himlen, så man måtte sige: »Hvem vil stige op til himlen og hente det ned til os og forkynde det for os, så vi kan følge det?« Det er heller ikke på den anden side af havet, så man måtte sige: »Hvem vil drage over til den anden side af havet og hente det til os og forkynde det for os, så vi kan følge det?« Nej, ordet er dig ganske nær, i din mund og i dit hjerte, så du kan følge det." ^{5.Mos.30:11-14.} Sagt lidt anderledes, så er Guds ord ikke noget overspændt. Det er nede på jorden, og der er ikke for de specielt begavede, for Gud har givet os Helligånden til at åbenbare evangeliet om Guds frelse for enhver, der tror. Guds ord er dig nær i det hjerte og i din mund, når du hører det og læser det. Det er

forståeligt, så du kan tage imod det i tro og lader det tage bolig i dig, så du forbliver lydige mod ordet.

Og netop vort forhold til Guds ord, hvordan vi tager imod det, og hvilke konsekvenser det har for den enkelte, belyser Jesus i sin lignelse om en sædemand.²

Kort fortalt: Sæden blev sået, så noget faldt på vejen, mens andet blev sået på stengrund med meget lidt jord. Noget faldt blandt tidsler, og endelig blev noget sået i god jord. Jesus udlægger selv lignelsen og siger, at sæden er Guds ord, mens modtagerne af sæden er dem, der hører ordet.

Lad os se på Jesu karakteristik af de fire grupper:

Dem på vejen, det er dem, som ikke fatter ordet, og straks kommer Satan og tager ordet bort fra deres hjerte, for at de ikke skal tro og blive frelst. Vi bemærker: Gud har sagt om sit ord at det er en dårskab for den menneskelige forståelse. Derfor kan ordet til frelse ikke fattes, det må modtages i tro. De mennesker, der vil lade deres forstand og fatteevne være dommere over Guds ord, tillader, at Satan tager det ord bort, der er sået i dem, så de går glip af frelsen. Det ord, der bliver sået på klippegrund, bliver straks modtaget med glæde af dem, som hører det. Men ordet bliver uden rod, og de holder kun ud til en tid og falder fra, når der kommer trængsler eller forfølgelser på grund af ordet. Hvis Guds ord ikke tages til hjerte i tro og efterleves, så har det menneske, der hører ordet, ingen modstandskraft, når der kommer forfølgelser eller trængsler for ordets skyld.

Trængslerne er mange, og de værste og farligste trængsler er de skjulte, som vi møder i vores hverdag. Det omfatter bl.a. Satans fristelse til at acceptere det, som verden anser for acceptabelt. Paulus kaldet det kødets gerninger og siger, at de er velkendte: "Utugt, urenhed, udsvævelse, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, misundelse, hidsighed, selviskhed, splid, kliker, nid, drukkenskab, svir og mere af samme slags. Jeg siger jer på forhånd, som jeg før har sagt, at de, der giver sig af med den slags, ikke skal arve Guds rige." Gal.5:19-21.

De trængsler, som Guds børn udsættes for, omfatter blandt andre en stadig og daglig forkyndelse af, at Guds ord ikke er troværdigt, og at det er alment accepteret. Mange bukker under for det stadige pres og accepterer stiltiende, at Gud nok ikke kan have skabt verden, som Bibelen siger, mens andre er blevet overbevist om, at der kan sættes spørgsmål ved indholdet af Paulus' breve.

Mange kalder sig kristne og er dog på vej mod fortabelsen. Jesus siger om dem: "Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!" Mat.7:21-23. Alle dem, som Jesus her taler om, har hørt Guds ord, og de har troet, at de havde deres på det tørre. Hvori består da lovbruddet? Jesu svar lyder: At de ikke tror på mig, og derfor har jeg aldrig kendt dem.

Det ord, der blev sået blandt tidsler, er dem, der har hørt ordet, det har fæstet rod, er vokset op, men bliver uden frugt, fordi livets nydelser og lyst, rigdommens bedrag og denne verdens bekymringer kvæler ordet, så det ikke bærer frugt.

I forlængelse heraf: Hvordan forholder du dig til Jesu befaling om ikke at bekymre dig for dagen i morgen? Er jordisk rigdom det, som dit hjerte higer efter, eller er du i din rigdom så tilfreds med dig selv, at du slår dig til ro og er blevet en livsnyder?

² Mat.13:1-25 + Mar.4:1-20 + Luk.8:4-15.

Mulighederne er mange. Hvis dit fokus er på det, som er i denne verden båden dens nød, eller dens forlorne herlighed og glæder, dens selvdyrkelse og fornægtelse af sandheden, dens stille fortvivlelse over grusomhed og selvødelæggelse, så er du på vej mod fortabelsen. Så har tidslerne fjernet dine muligheder for at bære frugt. For alt det, som er i verden skal forgå, mens Guds ord skal bestå. Sæt derfor dit fokus på Jesus, så skal du leve og bære frugt for evigheden.

Om det ord, der faldt i god jord, siger Jesus, at det er dem, der hører ordet og fatter det, de tager imod det og bevarer det i et smukt og godt hjerte. De er udholdende og bærer frugt.

Og om det at bære frugt siger Jesus: "Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre." Joh.15:4-5.

At bære frugt i Guds rige forudsætter, at du og jeg bliver i Jesus, for så bliver han i os. Det sker ved at vi lader Guds ord bo i vore hjerter, giver ordet ret og handler derefter.

Hos alle tre evangelister slutter Jesus lignelsen om sædemanden med ordene: "Den, der har ører at høre med, skal høre!"

Men hvem har så ører at høre med og hvordan får man det? Svaret er selvmodsigende, for kun ved at høre får du ører, der kan høre. Hemmeligheden er, at Guds ord skaber det, det siger. Du kan ikke selv give dig ører, der kan høre, uanset hvor meget du anstrenger dig. Men Gud kan ved sit ord give dig åbne ører, når du lytter til det ord, som du møder i Bibelen og som forkyndes af Jesu vidner.

Guds ord det er vort arvegods,
det skal vort afkoms være;
Gud, giv os i vor grav den ros,
vi holdt det højt i ære!
Det er vor hjælp i nød,
vor trøst i liv og død;
o Gud! ihvor det går,
lad dog, mens verden står,
det i vor æt nedarves!

N.F.S. Grundtvig 1817.

12-07-2019 / LSJ